

Groteskní ~ A gotický Epos

od G. E. Gravena

Kapitola XX

[Poslední kapitola knihy 1: Vzkříšení]

~Lazarus letěl za sebou za nazelenalým, zářícím Přízrakem lorda Mediciho na jih po pobřeží porostlém jehličnany a směrem k přístavní vesnici Saint Maxime. Po pravici spatřil matný a nerovný okraj pobřeží s mnoha zátokami a poloostrovy; a při jeho rychlém letu se pobřeží mohlo jevit jako poskakující šmouha, poskakující sem a tam, znovu a znovu. A i když byl v pohybu, po levici mu do oka vpadal rozlehlý oceán a jeho karmínový horizont jako nehybná mořská krajina. Přesto Lazarus cítil jemné, téměř nepostřehnutelné přechody v té tenké červené linii úsvitu. Jeho vzrůstající záře a stoupající žár téměř předvíдалy horlivého a ohnivého draka, který se spěšně vznesl a odhodlal se spálit tvář země svým smrtícím světlem dne.

Čas se valil pod bubnujícími křídly a tempo Eljova zběsilého srdce pečlivě vyznačovalo jeho průběh v pouhých zlomcích. Lazarus letěl vpřed, i když nejvzdálenější okraje východních mraků zářily v rozlehlých odstínech rudé, které by mohly připomínat koláž kolosálních krvavých skvrn rozmazaných na spodní straně Nebe. Zdvojnásobil tempo, podobně jako Medicci; přesto Duch pokračoval dál.

záměrný a nepřerušovaný spěch. Tenké čáry paprskovitě vyzařovaly z horizontu směrem k moři a rozprostřely se temnou oblohou s náznakem začínajícího obludná, ohnivá pavučina. Mohutné proudy východu slunce se rvaly k nebi a tato nebeská podívaná úsvitu byla nakonec tak velkolepá, že z dálky by Lazarova silueta mohla připomínat stín můry na pozadí mohutné sopky.

Lazarův poplach se změnil v hrůzu – a přerostl v paniku, když zvolal: „Medici, už není čas!“

„Ještě trochu, Lazare!“

„Ne, musím mířit do vnitrozemí!“

„Ne! Je to zrovna tady,“ zvolal Medicci a ukázal před sebe směrem k skalnímu výběžku, který tvořil dlouhý poloostrov. „Už jsme skoro u ní! Pospěšte si!“

Lazarus zatnul čelist, napjal ramena, naklonil se do větru a vrhl se vpřed. s novou rychlostí. Klesl nízko a klouzavě se držel Medicciho paty. Společně obešli skalnatý mys a prudce se otočili. Nad oceánem explodovalo peří, když Lazarus rozptýlil hejno ptáků žijících na útesech. Protrhli se vyplašenými křídly, pokryli kamenitou šíjí a stočili se hlouběji do vnitrozemí, aby vpluli do zátoky mělkých, nazelenalých moří. Zátoka ležela plná malých, náhodně roztroušených ostrůvků, které by se mohly jevit jako existencionálně prezentované, věžovité hromady zjizvené a holé skály. Dohromady stály v zátocce jako oceánem spálené šedé náhrobky, vypínající se ze širší zeleně vodního hrobu.

„Je tam!“ Medicci ukázal na dvojici blízkých ostrovů, které dohromady mohly připomínat řadu spodních špičáků s řezáky, tyčících se k nebi. Kamenné útvary oddělovala úzká mezera tmavší vody. A když se Lazarus blížil k oceánskému prostoru mezi dvěma ostrovy, zahlédl zřetelnou a zdánlivě nepohyblivou tečku struktury, která se z jeho stále se vzdalujícího pozorovacího místa zvětšovala do rostoucích detailů.

„Co si myslíš?“ zeptal se Medicci nahlas, když padl vedle Lazara. „Je to vhodné útočiště a je jen vzdáleně ukrytá, že?“ Ve stínu skal si Lazarus všiml zbytků nakloněné ozubené lodi, potopené na zádi a vyčnívající na přídi; a Soudě podle zvláštního úhlu ve vodě, na kterém se plavidlo nacházelo, mohlo vypadat, jako by se chystalo plout přímo k severní obloze, pokud by ho nezadržely oceánské vlny. Lazarus zpomalil, aby si lépe prohlédl pokřivené trosky.

Zbarvené prkna trupu prozrazovaly, že kdysi byla vodoryska na stejné úrovni, a těsně pod nimi se nacházela deka.

Z nejspodnějších stran vyčnívající přídě vykukovalo mnoho vybělených vilejšího hmyzu, které dodávaly převrácené a rozbité lodi vzhled kostnatě bílého vousu. A bylo toho mnohem víc, jakkoli nepatrného vzhledu, co naznačovalo, že loď nebyla jen bezvládnou schránkou lodi. Lazarus zahlédl velká konopná lana, která se táhla přes palubu pokrytou řasami, stále připevněná k různým částem lodi. Pak tu byla další, která byla jen částečně připevněná, s volnými konci splývajícími přes záď a volně visela v temnější vodě. Rytmičké vlnění ponurých vln houvalo roztřepená lana tak, že se pohybovala v souladu a připomínala řadu vztyčených a tančících hadů.

Celkově se loď mohla zdát značně velká; nebyla však schopná plavby, aby dokázala zvládnout dlouhé oceánské plavby, ale spíše konstrukce... překonat klidná moře pobřeží mezi provinčními pobřežními přístavy. Nicméně, ve svém mimořádně zchátralém stavu, loď neměla žádné plachty ani stěžeň a na hlavní palubě se zřítily zbytky zadní paluby. A na většině jejích řasami pokrytých plošin a rozbitých zábradlí ležely rozházené části sušených rybích těl jako pravděpodobný důkaz předchozího jídla racků.

Medicci zahlédl loď, zatímco Lazarus ji znovu obešel, aby lépe prohlédl trup, zda na něm nejsou žádné porušené části. Spokojen se s tím, že loď je zdánlivě v pořádku, se k Mediccimu připojil na hlavní palubě. Prkna pod jeho novou vahou vrzala. Medicci těžce a bezhlesně pochodoval k podpalubí lodi. „Tady,“ zavolal, než zmizel uvnitř.

Lazarus lehce vykročil za ním a prkna paluby sténala s každým jeho stálým krokem. „Já...“ „Je mi to jedno,“ zabručel, stále zadýchaný z letu. „Je to bezpečné?“ Střel si pot z čela a pohladil si uzlík na čele.

„Je dostatečně bezpečná na jednodenní pobyt,“ křičel Medicci zdola a jeho hlas rezonoval nákladovým prostorem lodi. „A její břicho je tmavé jako noc – pro tvé trápení se to skvěle hodí,“ řekl. „...shromažďovat.“ Palubou se neslo klepání a poklepávání, zvuky jako klepání kloubů o dřevo, když tlumený hlas Mediccicha dodal: „Její trup je vzhledem k jejímu zničenému stavu pevný. Mám podezření, že ji tyto ostrovy ušetřily náporu mnoha bouří. A naklání se trochu na záď; nicméně – Lazare? Proč zůstáváš nahoře?“

V závoji ostrovních stínů Lazarus naposledy zahlédl vzhůru holé skalní útvary, než sestoupil do temných hlubin břicha lodi. Celou tu dobu...

stěžoval si: „Jelikož nejsem žádný bezkřídlý vznášející se Spectre Medici, musím si občas popadnout dech.“

Strašidlo se zasmálo. „Tak ukvapeně letíš, Lazare; nikdy bych to netušil.“ Lazarus těžce šlápl botami na podlahu trupu, otočil se a založil si ruce.

prázdně zíral Medicicovým směrem. „Málem jsem zemřel na slunci; zabil jsem hlavou ptáka ; a málem jsem se zřítíl do moře. A teď bychom se tomu měli smát?“

Medicci si odfrkl a jedním dechem potlačil svůj veselý hlas, zatímco Lazarovi z vlasů vytahoval několik zaseklých racčích per. „Odpusť mi, Lazare. Nikdy jsem tě neviděl vletět do ptáka. Jsi zraněný?“

„Lepší než ten pták,“ odpověděl Lazarus a znovu si prohlédl růžovou bulku na čele. „Nechci zlehčovat tvé neštěstí, Lazare.“ Medicci přistoupil k Lazarovi a prohlédl si jeho čelo. „Možná, že po dvou letech tvá nová společnost vrhla nové světlo na mé vlastní trápení. Kupodivu se mi teď zdá, že mám dobrý důvod se bát smrti; a s ní se cítím živější. Ne své smrti, ale tvé. Koneckonců, kdybys měl zahynout, pak bych jistě zahynul i já , po boku mé ubohé Sofie.“ Medicci si odkašlal, sepjál ruce a složil mu slavnostní přísahu: „Lazare, dávám ti slovo, že tě nikdy vědomě nepovedu do nebezpečí.“

Lazar se slabě usmál a přikývl; a Duch mu s otevřenou náručí ukázal, kde se Lazar nachází. „Takže tady stojíš, s pouhou boulí na čele, a přesto jsi v bezpečí před sluncem , že?“

Lazarus se hluboce propadl k rozumu – jeho nos cítil vlhký a slaný vzduch se směsící pachů, které vycházely z řas, ryb, tlejícího dřeva a sladkého potu v jeho oblečení. Naštěstí poslední zbytky rybářova přetrvávajícího zápachu z jeho oblečení zmizely. Cítil studené kapky potu na kůži svých křídel, nyní vychladlých v šerém, oceánem ochlazeném nákladovém prostoru. Jeho zornice se ve tmě rozšířily a vnitřní rysy lodi nabyly tvaru. Viděl, že Medicci mluví pravdu – dutina lodi se zdála pevná, s dobře utěsněnými žebry a skořepinou. Strašidlo se zasmálo. Cítil nepřírozený úhel svých nohou a prozkoumal podlahu a zjistil, že její nejvzdálenější prkna mizí pod kaluží stojaté černé vody, která se táhla po celé šířce zádi nákladového prostoru. Otočil se a prohlédl si užší přední část podlahy nákladového prostoru , která ležela vysoko a suchá. Nahlédl nad sebe, vchodem do nákladového prostoru, aby uviděl holou oblohu a její odhalené hvězdy. Pak se otočil k Medicimu a ukázal vzhůru. „Bohužel, slunce vychází a ve svém nejvyšším jasu spálí tuto temnotu – a s ní i mě.“

Lazarus se pohnul nahoru, když Medici vyběhl a zastavil ho. „Neboj se; dovol mi. Odpočívej si.“ Strašidlo se uškíbl a zašeptal mu tajemnou, rytmickou a filozofickou moudrost lékaře : „Jako každé neštěstí vede k jeho konečnému zániku prostřednictvím léku; tak bychom mohli špatně zacházet se svým neštěstím a tak...“ povznést se k úlevě a pohodlí.“

„A co to znamená?“

„Znamená to, že pár rozházených trámů dokáže proměnit i ten nejjasnější den v nejtemnější noc.“ Zasmál se a zmizel nahoře.

Lazarus nad hlavou sledoval, jak Medicii spěšně mizí a znovu se objevuje, jen aby se vrátil s novými kusy zřícené paluby lodi a přikryl je otvorem. A když poslední kousek dřeva odstranil veškerý náznak nebes, Medicii se vrátil dolů a postavil se vedle Lazara, aby ocenil temnější břicho jeho činů.

„Černá jako smůla; jak si přeješ. Co si myslíš?“

Lazarus se unaveně usmál. „No, děkuji – ještě jednou.“ Otočil se a vylezl po šikmé podlaze směrem k přední části nákladového prostoru a k prknům trupu, která ležela vysoko a suše. Blízko přídě klesl na kolena, svalil se na břicho a líně zamával křídly. V nastalé temné a tiché tmě ho šplouchající vlny a vrzání trupu málem ukolébaly k spánku, když se prudce nadechl a pohnul se. „Medicii?“

„Ano, Lazare?“

„Unavíš se někdy?“

„Jistým způsobem,“ odpověděl Medicii, „ale jinak, než byste asi tušil.“

„Jak to?“

Duch se odmlčel, pravděpodobně v zamyšlení. „Nejlépe se to dá vyjádřit příkladem – takže...“ Řeknu to takto – vzpomenete si na okamžik ve svém životě, kdy jste utrpěli hlubokou ztrátu a s ní i zármutek tak těžký, že jste se cítili vysátí veškeré vůle k životu?“

„Můžu.“

„Výborně,“ řekl Medicii. „A teď, pokud byste dovolil, zkuste se zbavit zármutku od okamžiku tak, aby zbyla jen chybějící vůle. A skrze tuto samotu byste také mohli poznat, jak se duše cítí, když se unaví.“

„Medičtí?“

„Ano?“

„Můžeš létat věčně – nikdy se neunavit?“

„Nikdy jsem to nezkoušel. A s tou létající andělskou kozou, která se snaží sežrat, co může, to nebudu riskovat.“

„Azazel?“

„Stejně. A nebyl bych tak hrozně překvapen, kdyby Azazel i Azrael měli prostředky k věčnému létání; když cestují po světě, chodí po něm nahoru a dolů a hledají zatoulané duše, jako jsem já.“

„Nahoru a dolů?“

Duch se zasmál. „Za ty roky jsem se trochu naučil o andělských zvyklostech.“

mrtví. Koneckonců, ještě mě nechytily do pasti, i když se mezi nimi pohybuji, chodím sem a tam po světě. Viděl jsem stovky andělů, všechny jako Duchy a Stíny - o těchto dvou mluvíme pouze proto, že hledají bloudící duše.

„Takže tito andělé hledají duše, které ještě neopustily svět. Chápu to tak,“ prohlásil Lazarus. Duch kývl. „Jen ti dva, jak jsem pochopil od Azraela - Azrael a Azazel hledají duše.“ Možná bych je měl popsat ležérněji.“ Pohlídl si bradu a pak pohrozil prstem vzhůru, když pokračoval. „Tito dva jsou v podstatě božští služebníci Velkého panství stvoření, kteří sbírají odpadky a nepořádek, a tak udržují Velký dům uklizený a čistý.“ Medicci pokrčil rameny. „Chodí sem a tam v naději, že mě najdou, ale já tam nejsem, protože vím, jak a kde se mě snaží chytit do pasti. Hrob mé Sofie je jedním z takových míst, kde Azrael číhá jako had na patě. Přesto mě vždycky nechá utéct, jakmile mě chytí. Je to jako sezónní hra, kterou hrajeme - předstírám, že s ní mám v úmyslu jít; a ona mi dovolí znovu utéct. A opravdu, Lazare, často jsem si říkal, jestli nejsem nejstarší duší, která putovala po zemi.“ Medicci zaklepal na dřevo. „Prosím tě, řekni mi to, můj moudrý a okřídlený panoši.“ Víš snad, proč mě Bůh po dvou stoletích ještě nesmetl ze země?

Jsem si jistý, že mě vidí, stejně snadno, jako by mě viděl kdokoli, kdo by sledoval kousek odpadků nebo spletené vlasy vlající po podlaze. Co si myslíš? Proč?”

Lazarus si jednou odfrkl, než se ustálil a začal pravidelně chrápat.

~*~

Slunce stoupalo vysoko, jen aby se zavěsilo nad dvěma ostrovy, zalilo uvízlou loď duchů svými poledními paprsky a zhnědlo nově vyrostlé řasy z minulého večera. Štěkající rackové se shromáždili na palubě, kde trhali maso ryb dýchajících žábrami. A tak další denní úlovek Rybích očí uschl na rozpálené obloze. Přesto slunce ani jednou neproniklo do břicha lodi - Lazar tvrdě spal v jejím chladném a stinném lůně.

Poledne se chýlilo k odpoledni, jak se stín ostrova na západě plížil na loď. Následoval soumrak; a když vítr ustal a příliv se obrátil, rackové znovu opustili loď a vydali se na pevninu, aby se večer mohli vydat pryč, další den čerstvě sušených a vykulených ryb.

Z východního moře vyšel velký oranžový měsíc a vrhal své chladné světlo na oceán. A jako kohout, který se vzbudí v první záři rozbřesku, se Lazar probudil k poslední odstíny šedivé noci.

„Tvrdě jsi spal.“ Hlas Medicciho se nesl podpalubím.

Lazar se snažil vzpamatovat. Překulil se, zasténal, protřel si oči a

pohládl ho po tváři, na které byly zřetelné otisky podlahových prken. Pak zahlédl Medicciho poblíž zádi trupu, jak si oběma rukama a sepjatými prsty držel protilehlé švy vesty. Stál s výrazem zdánlivé důstojnosti, ale přesto mu voda sahala po kolena.

„Dobrý večer.“ Medicci ho pozdravil a vykročil k němu z vody, která se nikdy nečeřila. „Jsi si dobře odpočinul?“
„Jsem.“

„No, to mě těší, že si jeden z nás odpočinul,“ stěžoval si Medicci. „Celý večer mi svým chrápáním bráníš ve spánku.“

„Odpustte mi, Medicejští. Možná já...“

Medicci se zasmál, obzvláště při pomyšlení na spícího ducha.

Lazarus se záměrně zvedl. Zíral na Medicciho očima jako nože. „Teď bych se měl smát?“

Bledý Medicejský se náhle zarazil, jeho radostný výraz zmizel; a Lazarus se zasmál při pohledu na polekaného ducha.

„Opravdu jsi mě dostal,“ připustil Medicci, pohrozil ukazovákem na Lazara a znovu se vydal dopředu.

Lazarus se spokojeně ušklíbl. „Také ti přeji dobrý večer.“ Stroze se uklonil.

Medicci se zastavil před Lazarem a úklonou se mu opětoval. „Vítejte na palubě Klenotů Edenu.“

„Čí klenot?“

„Eden,“ odsekl Medicci s rychlým závěrem. Ukázal přes Lazarovo rameno směrem k přídi. „To je jméno lodi. Zatímco jsi spal, odvážil jsem se ji prohlédnout a její současný stav prozrazuje mnoho o její minulosti.“

„Jak to?“

Medicci si sepjal ruce za zády, zakymácel se na patách a ušklíbl se. „Povím ti to, můj dobrý Lazare.“ Zamyšleně se zadíval na podlahu, rozběhl se v těsném kruhu a podělil se o své poznatky. „Zdá se mi, že když najela na mělčinu, těžce seděla ve vodě a tahala rolky látek a části oblečení. Většina jejího potrhaného nákladu nyní leží na skalnatém mořském dně, možná ji posádka odhodila ve snaze odlehčit náklad. Navíc se zdá, že se ji snažili stáhnout dozadu druhou lodí v naději, že ji ze skal sesunou.“ Medicci bez zaváhání protočil panenky. „Je zřejmé, že to proběhlo bez událostí, protože stále pevně kotví.“

Takové množství jsem shromáždil z jejích mnoha svázaných lan, z nichž ta největší stále ležela v přesném uspořádání na palubě, s ulomenými konci rovnoměrně přehozenými přes zád. A samozřejmě, kromě Boží ruky, může menší loď táhnout jen větší loď.“

Medicci se zastavila, upřeně se podívala na Lazara a přikývla. „Mám podezření, že její odvážná a

„Netrpělivý kapitán se řítíl vpřed mělkým mořem s hrdým větrem a plnými plachtami, když nastavil kurz mezi těmito protilehlými ostrovy. Možná udělal dobře, že se jim vyhnul, bez ohledu na pokušení nebo cenu.“ Pak pokrčil rameny. „Nicméně tady leží a čeká na svůj konec – bývalý klenot mezi plavidly – od té doby odvržený a zapomenutý všemi.“ ale ptáci a ryby. A my jsme pravděpodobně jejími posledními pasažéry, než se vydá cestou její potopený náklad.“

„Máš bystré oko pro detaily,“ odpověděl Lazarus. „Snažím se o totéž, když mám možnost.“

„No, je to jen pozorováním. Stejně tak bych to mohl mylně podezřívát, ale uvědom si to.“

„Myslím, že ne,“ odpověděl Lazarus s úsměvem. „Zdá se, že z těch nejmenších znamení vyvozuješ největší pravdu.“

Medicci zvedl obočí. „Slova, laskavě přijata; nicméně pouze s Boží milostí mohou poznat Pravdu.“ Ukázal nad hlavu.

„A teď, vystoupíme nahoru a probudíme svět z jeho večerního spánku?“

„Ale jistě,“ odpověděl Lazarus. Otočil se a vylezl po svislé vitríně, přičemž protlačoval vrstvené prkna stranou odhalila jasnou a zářivou oblohu. A jako opatrně vylézající syseř Lazarus zvedl zrak jen do úrovně očí s palubou zalitou měsícem, aby nahlédl po jejím povrchu. objevil spěšně stoupající tvář Ducha, která se jasně zvedala skrz pevnou palubu.

„Tak pojďte, večer je váš,“ trval na svém Medicci a pokynul Lazarovi, aby vyšel celý sám.

Lazarus se zamračil na Spectre, než vylezl z podpalubí. Opatrně přecházel po palubě porostlé řasami a prohlížel si zmatek sušených rybích částí, roztráštěného a roztráštěného dřeva a spleť lan, která se vinula sem a tam; a nahoru a dolů po celé lodi.

Medicci ho tiše sledoval, jeho pozornost pohlcovala nebesa.

Lazarus se ostražitě procházel směrem k vyvýšené přídi lodi. Jeho oblečení vlálo v teplém a stálém vánku, který vál od pevniny směrem k moři. Zastavil se blízko příde a prohlížel si její kýl, na kterém byla částečně vyřezávaná nahá ženská záda, nyní odlomená v pase. „Ten klenot,“ zamumlal Lazarus a rozhlížel se po palubě po zbytkech horní části jejího trupu, jen aby našel roztráštěné dřevo a roztroušené lano. Otočil se k moři, sčesal si z obličeje vlasy rozčuchané větrem a přiložil si je k temeni hlavy. Ze svého nového vyhlídkového místa na přední palubě a při pohledu na spodní severní stranu ostrova směřujícího k moři zahlédl vycházející a zářivou tvář Měsíce. Oranžovou kouli obklopovala načervenalá a mlhavá svatozář, která nebeskému tělesu dodávala zlověstný a přízračný vzhled. Lazarus stál nehybně jako

socha, když se smířil s rozlehlou a hlubokou propastí před sebou. Nakonec se zeptal : „Jak hluboký je oceán?“

Když Eljo neslyšel žádnou odpověď, otočil se a spatřil Ducha, pohrouženého do sebe sama . Medici stál zády k Lazarovi s rukou vztyčenou k jihovýchodní obloze. Nahlédl mezi dva vztyčené prsty, které tvořily tvar písmene V, skrz... kterou zarovnal v jeho středu, pevnou linii pohledu proti hvězdám. Pak dal prsty k sobě, otočil je do strany a spustil paži, aby přiblížil dvojici ukazováčů číslice v úrovni horizontu. A jediným pohybem rozeznal přesný směr vzdáleného ostrova Korsika. „Jak vzdušná čára letí, tak bychom mohli,“ přemítal nahlas, opřel si ruce v bok a prohlížel si havraní moře.

„Medičtí?“

Duch se otočil jako ponořený a náhle vyděšený mistr umění, nečekaně vytržený z mimořádného a abstraktního světa extrapolací. „Ach, ehm – ano, Lazare?“

„Víš, jaká je skutečná hloubka oceánu?“

„Věřím,“ odpověděl Medici. „A to opravdu záleží na situaci, Lazare. Některé jeho části nejsou hlubší, než jsou vysoké tvé boty. Pak jsou tu jiné části, které nejsou o nic mělkčí, než jsou vysoké mraky.“ Zastavil se před Lazarem a začal to vysvětlovat. „Dalo by se předpokládat, že rozloha oceánu se velmi podobá rozloze pevniny s nejvyššími horami a nejhlubšími údolími. A co víc, voda na světě proudí ve vlnách, podobně jako zemský éter vane ve větru.“

Lazarus přikývl a prohlédl si oceán, jehož hlubiny se rozzářily v novém světle. Pohlédl k nebi a hledal potvrzení. „Říkáš, že je tak hluboký, jako jsou mraky vysoko?“

„Vskutku, a ještě hlouběji; vím, v jeho nejzazších končinách.“

„Jak to víš?“

Medici si povzdechl, založil si ruce na prsou a zakymácel se na patách. „Vím to, protože mi to řekl svět. Za mnoho let, co jsem byl bez těla, jsem viděl velkou část zemského povrchu. Prošel jsem každým jejím terénem, chodil jsem sem a tam; vysoko i nízko. Od nejvyšších mraků a nejvyšších hor až po nejnižší oceány a nejhlubší vody pod zemí jsem hledal místo, kde se nachází peklo. Vskutku, oceány jsou rozlehlé, rozmanité a hluboké – dost na to, aby...“ vypadají jako temné a bezútěšné světy samy o sobě.“

Lazarus se poté, co se podíval přes okraj terasy, otočil zpět k Medicimu. „Na povrchu se nezdá být tak hluboká.“

„Pravda,“ odpověděl Medici, sevřel si oběma rukama švy roucha a nasadil

postoj hrdého státníka. „Na povrchu se většina věcí jeví takhle – prosté, nenápadné a možná i mírumilovné. Přesto i obyčejný kámen, jakmile je jednou převrácen, často odhalí mnoho tajemných aspektů a skrytých mechanismů pod sebou – většinou nevábných.“ Důkladně a důkladně prozkoumal palubu lodi, jako by chtěl hledat zvědavá uši nebo špehující kolemjdoucí. Pak se ušklíbl a zašeptal: „V dřívějších dobách alchymisty jsem převrátil mnoho neobrácených kamenů, takřikajíc ; byl jsem nucen odhalit mnoho úžasných neznámých světových věcí. A to vše, zatímco církev o ničem nevěděla – moje práce zůstala před zvědavými zraky utajena.“ Suše se zasmál.

„Proč jsi schoval svou práci?“ zeptal se Lazar.

V melodramatickém projevu zklamání si Medici odfrkl a upustil nyní bezvládnou ruku. ruce vedle něj. „To je zvyk vesničanů – zvláště těch, kteří padnou zasažení i sebemenšími odstíny noci, nebo vidí své vlastní stíny jako stopy démonů a ďáblů, kteří se tajně číhají, aby jim ukradli duše. Kdysi jsem žil ve městě, které se hemžilo takovými církví inspirovanými komunálními bláboly. A jako alchymista své doby, hledající Elixír Starověkých a jeho lék na trápení Smrti, vyžadoval i ty nejmenší detaily mého studia maximální utajení.“

„Přesto je léčení utrpení dobrá věc, tak proč to tajemství?“

„Proč – ptáte se?“ zeptal se Medici a zdánlivě nevěřícně se zachechtal. „Abych nezbudil ve městě podezření, nevyvolal v lidech strach a neocitl se před církevní radou, kde bych se obhajoval proti obviněním z kacířství a čarodějnictví. Poté bych byl odveden na náměstí, pokřtěn v dehtu, zapálen a sloužil bych jako exemplární příklad zářivé a korunovační církevní pochodně města.“

Lazarus přimhouřil oči a sledoval ty grafické obrazy, které se mu v hlavě motaly.

Medici si odkašlal. „Lazare, nevím, jestli si toho jsi vědom, ale církev ve skutečnosti upaluje lidi zaživa za mnohem menší zločiny, než je praktikování alchymie, fyziognomie nebo podobné disciplíny, bez řádně ustanoveného dozorce církve.“

„Vzpomínám si na zmínky o takovém upalování,“ připustil Lazarus a nyní přemýšlel o předpokládaném osudu vězně z katakomb. „Být spálen na kost.“

„Na popel a prach,“ potvrdil Medici s nádechem znechucení. „Jsou páleny, aby podřízený blázen zůstal pod papežskou vládou.“ Zavrtěl hlavou. „V roce předtím, než jsem se vydal na svou poslední cestu do zahraničí, se náměstí s každým novoluním jasně rozzářilo – jasně hořícími těly obviněných radou. A rituální upalování se konala tak pravidelně, že se měšťané začali schovávat ve svých...“

domovy a tajně odsuzovat církev. Souhlasil jsem s nimi a ačkoli jsem nebyl tak vášnivý jako většina ostatních, dovolil jsem svým hostům otevřeně vyjádřit své pobouření nad masovými popravami. Až když se stala konkrétní událost, která rozzuřila i ty nejlivnější obyvatele města. Byl jsem strašně rozzlobený a moje Sofie plakala – stejně jako mnozí z nás, kteří jsme znali obviněného chlapce. Chlapec strašlivě trpěl v rukou církevní rady.“

„Co ten chlapec udělal?“ zeptal se Lazar.

„Nic podstatného, o čem bychom věděli,“ odpověděl Medicci defenzivně. „Měl bych říct, že se chlapec choval trochu jinak než jeho vrstevníci; a možná i jeho vzhled byl stejně zvláštní. Byl docela aktivní a neklidný; jeho myšlenky toulaly a často mluvil tak obšírně a ve spěchu, že mu jeho původní úmysly často unikaly ještě dříve, než stačil dokončit slova. Nicméně jsem skutečně věřil, že má v sobě více kladných vlastností než většina zlomyslných chlapců jeho jedenácti let. Jmenoval se Stephan a díky Sofii jsem si oba docela oblíbil, jeho i jeho stejně nápadnou matku Magdalenu.“ Medicci přistoupil k okraji lodi a strčil si ruce do kapes. Prohlížel si holé skály pobřežního ostrova.

Medicci pokračoval, zády k Lazarovi: „Štefanovi rodiče byli dobří, bohabojní a oddaní lidé. Byli to šlechtici, než ztratili řadu...“

„...značné investice a upadnutí do – jak bych to řekl – možná rozváznějšího životního stylu.“ Medicci pokrčil rameny. „No, nebyli degradováni na pouhé chudáky, to je pravda; i když se mnoho jejich dřívějších, urozených známých stávalo čím dál tím méně dostupných. Nicméně pro ně jsme měli otevřené dveře, protože Sofie a Magdalena se v průběhu let staly jako sestry. Bohaté, chudé nebo jiné; ani Bůh a ďábel, jednající jako jeden, by je nemohli oddělit ještě větším prostorem, než by mohl být mezi knoflíkem a jeho nití. Kromě toho, co bylo pro Magdalenu bohatstvím, když Sofie často nosila mou peněženku do městských obchodů na společné marnotratné utrácení? Sofie se jí snažila zavděčit; přesto jsem si kvůli ní nedělal starosti s peněženkou. Koneckonců, moje disciplína vyžadovala nejvíce...“

mých dnů, což Sophii ponechalo dostatek volného času pro sebe. A protože moje práce byla negativně ovlivněna, Magdalena a Stephan věnovali Sophii velkou pozornost, kterou jsem si nemohl dovolit jí věnovat. Takže to celkově sloužilo všem.“

Duch se otočil a přistoupil k Lazarovi. „Každopádně Stephan měl mnoho rysů své matky, kromě jejího odtažitého noralského přízvuku. Jeho vlasy měly nejsvětlejší odstín, jaký jsem kdy viděl – byly téměř bílé. A jeho pleť byla mnohem bledší než...“

dokonce i Sofiina světlá pleť, že hluboký lesk jeho modrých očí jako by vrhal tajemný paprsek, jako by azurové krystaly položené před plamenem. Byl to tentýž zlověstný pohled jako tvůj, Lazare. Nicméně v něm bylo mnohem víc než jen povrchní vzhled.“

„Stephan byl na svá mladá léta pozoruhodně chytrý a vychytralý. Přesto jsem v nehlubším smyslu – možná i v jeho duši – cítil, že jeho samotná existence v sobě nese strašlivou kletbu a...“ božský význam v tomtéž. Vpravdě, mohl jsem jeho činy sledovat jen na okamžik a pak jsem se cítil naprosto znepokojen a ohromen; chlapec projevoval znepokojivý a neobvyklý smysl pro orientaci, zvláště v okamžicích, kdy by většina lidí mohla ztratit veškerou rovnováhu. I přes jeho nepopíratelné schopnosti – které mohu s jistotou dosvědčit tím, že jsem byl důsledným a disciplinovaným praktikem rozumu a reflexe – mě jeho neustálé projevování vždy znepokojovalo. A při těch četných příležitostech, kdy Stephan projevoval svůj zvláštní dar, jsem cítil totéž: cítil jsem se stejně rozdělený a rozervaný mezi dvěma protichůdnými částmi mého já, které zůstávaly, neochvějně v nesmiřitelném rozporu s tou druhou. Přesto tento rozervaný pocit nikdy nezůstal, protože se mé myšlenky zdály usadit v nově vytvořeném prostoru, ve stejné vzdálenosti, mezi opačnými a válčícími konci mého já.“ Medici si položil ruku na čelo, jako by ho chtěl zkontrolovat, zda nejeví známky horečky. Při vyznání hleděl na hvězdy: „A v tom zdánlivě mrtvém prostoru nově nabytého ticha, kromě protichůdných výkřiků rozumu a citů, se mi zdálo, že mohu bezpečně sledovat Stephanovy činy z dálky; a s úžasem sledovat, jak chlapec uvádí mé stále selhávající smysly do příjemného, ale otravného stavu bezvědomí.“ Spustil ruku a prázdň se podíval na Lazara, než zavrtěl hlavou.

„Co udělal Štěpán?“ zeptal se Lazar.

„No,“ prohlásil Medici, zhluboka se nadechl a na tváři se objevil zjevný výraz znepokojení , „Stephan měl sklony k náhlým epizodám – nebo záchvatům – kdy si nebyl zcela vědom svého života. Jeho záchvaty byly často dlouhé a pro nic netušícího kolemjdoucího možná znepokojivé, protože se točil na místě s rozpaženýma rukama a zíral přímo vzhůru. Žádné hlasité volání, tleskání ani přímý dotek neuchvátily jeho pozornost. Stačilo položit ruku na chlapcův vztyčený obličej a on se točil pod ní; pokud se však někdo pohnul, aby mu zablokoval ruku nebo mu zabránil v točení, Stephan se rozzuřil a křičel , dokud nemohl v točení pokračovat. V takových chvílích opravdu...“

vůbec si neuvědomoval, co se kolem něj děje, a potom si absolutně nic nepamatoval. Bylo to, jako by se na něj vložil neviditelný závoj, který jeho smysly zcela oddělil od světa. A v tom podivném a zdánlivě odděleném stavu sebe sama...

by se prostě točilo – a točilo – a točilo. Musím přiznat, že byt' jen na okamžik pouhé

Pohled na jeho točení se mi zatočil hlavou – měla jsem pocit, jako bych se každou chvíli zhroutila, i když jsem nestála. Magdalena a Sofie si však na chlapcovy časté záchvaty točení už dávno zvykly a předstíraly, že si toho nevšímají.“ Medici pohrozil prstem na Lazara. „A troufám si předpokládat, že kdyby jim chlapec vylezl na hlavu, aby se točil, a já bych byt' jen nepatrně naznačila, že mezi nimi je ‚Točící se Stephan‘, pak bych si jistě vytáhla...“

dvojnásobný hněv za to, že jsem je na to upozornil. Vždycky se proti mně takhle spikli – ti dva.“

Lazarus se s úšklebkem sevřenýma rty odvrátil a ze svých úst vyrazil záchvat humoru. nos.

„Měl by ses smát?“ zeptal se Medici s povýšeneckým výrazem, než pokračoval. „Přesto jsem to nemohl jen tak ignorovat ani předstírat, že to nechávám být pryč, zvláště když se mi na dosah ruky natáhlo tolik vzácných nádob a podstavců – a když se na každé stěně panského sálu nacházely řady křehkých artefaktů; nemohl jsem nad tím zavřít oko.“

Medici si založil ruce na prsou, přikývl a naklonil se blíž k Lazarusovi, jako by se s ním děлил o tajemství. „Přesto byly chvíle, kdy Stephan dostal záchvaty vzteku a ženy byly jinde, takže jsme zůstali jen já a chlapec.“ Zvedl bradu dopředu, aby naznačil blízkost a důvěrné detaily, o které se s námi podělil; „Při jedné konkrétní příležitosti Stephan upadl do kouzla, kdy se začal točit přímo pod vchodem a jeho roztažené paže opakovaně mýjely kamenný sloup jen nepatrně. Když jsem ho objevil, umístil jsem vedle chlapce a pevného sloupu stolek se svíčkami a židli; a v dobrém světle jsem studoval malou mezeru mezi jeho pohybujícími se prsty a blízkým kamenem. Točil se – a točil – a točil; a já jsem ani jednou neodvrátil zrak od krátkého prostoru, který při každém otáčení vytvářel. Hledal jsem sebemenší posun prostoru, kudy by se jeho pohybující se prsty mohly přibližovat k pevnému sloupu nebo od něj odklánět; nicméně při každém průchodu jeho prstů nebyla absolutně žádná zratelná odchylka od tohoto prostoru. Po dlouhou dobu se Stephan dokonale otáčel na místě. Bylo to pozoruhodné, znepokojivé.“ Po krátké pauze Medici pokrčil rameny a přiznal: „Byl jsem trochu pohlčen – vínem – možná trochu opilý, když se ženy vrátily a zjistily, že stále sleduji Stephanovy pohyby.“ Duch se podíval dolů a v žalostné vzpomínce si promnul tvář a pokračoval: „Ženy mě vyhnaly z panství; vyhodily mi ven židli a láhev vína; a řekly mi, abych šel změřit mezery mezi stromy.“

Lazar se zasmál, napůl se vzpamatoval a zeptal se: „Co církve udělala Štěpánovi za jeho záchvaty?“

„Ale to nebylo kvůli Stephanovým záchvatům – když se Stephan otočil, mlčel.“

Church začal Stephana podezřívát, když otevřel ústa – chlapec skutečně měl jazyk. V tomto ohledu se hodně podobal své matce. Nechci říct, že mluvil neuctivě nebo hrubě. Naopak, byl docela uctivý a výřečný, dokonce i ve svých nejneúprosnějších poznámkách projevoval laskavost. Problém se Stephanem byl tento: pokud ho napadla nějaká myšlenka, promluvil o ní ještě dříve, než se v něm nová myšlenka zcela usadila. Občas musel jazyk zadržet, dokud myšlenka nedohonila jeho příliš lákavou touhu ji vyjádřit. Vskutku, zdálo se, že není schopen o myšlence přemýšlet dostatečně dlouho, aby zhodnotil její hodnotu nebo vhodnost, než se o ni podělí nahlas. Pokud se tedy v jeho mysli formovala nějaká myšlenka, formovala se stejně tak i v myslích těch, kteří byli v jeho bezprostřední společnosti, díky jeho neuctivému jazyku – bez výjimky vyjadřoval, co si myslí, na úkor všeho ostatního.

„Tenhle konkrétní detail o Stephanovi mě velmi rozčiloval – dokonce víc než jeho záchvaty točení hlavy – zvláště když se otevřeně bavil se svým blízkým a častým přítelem jménem ‚Victor‘.“
Medicci si opřel ruce v bok, sevřel rty a přikývl. „A stejně jako Stephanovy záchvaty točení hlavy, i Sophia a Magdalena předstíraly, že neslyší chlapcovy zjevné a pokračující rozhovory s jeho přítelem. Já jsem se lépe snažil neposlouchat. Bylo pro mě ale opravdu náročné držet jazyk za zuby, když ženy Stephana pobízely k osobním a podrobným rozhovorům s jeho přítelem a chovaly se, jako by Victor byl součástí naší rodiny. Ženy okamžitě Stephanovi šeptaly, aby se Victora zeptal, zda by je nechtěl doprovodit na procházku...“

pozemek panského sídla; nebo se zúčastnit jízdy kočárem do města; nebo se u nás dokonce povečeřet přímo na konci mého stejného stolu.“

Lazarus zmateně zavrtěl hlavou. „Proč tě Viktorova přítomnost tolik trápí?“

Medicci zvedl obočí a jasně prohlásil: „Viktor nikdy neexistoval.“

„Přesto jsi tvrdil, že Victor byl Stephanův přítel, že?“

„Řekl jsem, že Stephan má blízkého přítele jménem Victor – jenže jeho přítel nebyl skutečný. Navíc si Stephan žádné jiné přátele, kromě tohoto ‚Victora‘, nedovolil.“

kterého si vymyslel, zcela podle představ své mysli.“

„A církev se dozvěděla o Štěpánově vymyšleném příteli?“ zeptal se Lazar.

„Vskutku; téměř okamžitě,“ potvrdil Strašidlo. „Církevní rada tedy předvolala Stephana k přísahanému doznání a plné výpovědi. Předtím jsem se pokusil chlapce přesvědčit, aby se zřekl všeho, co se týká Viktorovy existence; během slyšení však jeho neklidný jazyk odpovídal na každou otázku rady, bezostyšně a bez uvážení. Nakonec odmítl svého domnělého přítele propustit. Místo toho rozzuřil starší rady a naznačil, že by mohli být slabí, když řekl, že ‚starší muži trpí‘.“

„od zhoršujícího se stavu očí, slábnoucího sluchu, umírajících vlasů a umírající kůže.“
Medicci zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem se Stephanem neměl vést ten rozhovor o detailech stárnutí . Ten kluk měl opravdu nekontrolovatelný jazyk.“

„Přesto rada Stephana otevřeně neodsoudila, dokud nestál přímo před nimi a nezačal šeptem hovořit s Victorem. Církev okamžitě nařídila, aby byl přísně uvězněn na pozorování; poté objevili jeho záchvaty točení hlavy. Uplynul jen den, než starší rady předvolali Magdalenu , aby mohla být svědkem záznamu o jejich nálezech. Zoufalá a hluboce zdrcená Magdalena prosila o mou společnost a s ní i o jakýkoli vliv, který by jí mohl poskytnout vážený městský lékař. Doprovázel jsem ji tedy do oratoře rady v naději, že přesvědčím církev, aby Stephana propustila do mé zvláštní péče; rada však již o chlapcově stavu dospěla k verdiktu. Ve svém formálním dekretu uvedli, že Stephan trpí vzácným onemocněním, které vyžaduje závažné předepsání hrubě aplikované léčby, jež přesahuje ,pozoruhodně vážené, ale omezené schopnosti běžných lékařů.“

„Jaký byl verdikt?“

„Ať už předepíše jakékoli druhy – a ještě něco navíc,“ bručel Medicci. „V Stephanově případě tvrdili, že zjistili, že trpí tělesným zneužíváním. “

posednutí Sukubou.“

„A co je to suc- jo-“

„Je to ženský démonický duch – jak to jasně popsal koncil – který se připoutá k mužskému smrtelníkovi duchovním sváděním, aby z něj vytáhl veškerou jeho podstatu. Církev zjistila, že démonka se jmenuje Lamiamubus nebo má podobné jméno; a po pečlivém duchovním zvážení dospěli k závěru, že démonický duch nějakým způsobem pronikl do Stephanových snů a zjevil se chlapci jednoduše jako ‚Viktor‘, než znesvětil jeho duši.“

Lazarus pokrčil rameny. „Viktore?“ Nadechl se. „Jak se Církev dozvěděla o démonově pravém jménu – o té ‚Lamii—‘?“

„—mubus, “ dokončil Duch jméno. „Rada se formálně odkázala na údajný papežský záznam významného biskupa, otevřeně označovaného jako ‚Pes plný červů‘ nebo něco podobného – podrobnosti jejich údajných zjištění mi stále unikají, zvláště když jsem skutečně přesvědčen, že si vymysleli ukvapené vysvětlení, aby přesvědčili a utišili rozzlobený sbor.“

Lazarus přimhouřil oči, když se mu na tváři objevil výraz podezření. Oponoval Medicejovu tvrzení: „Nepamatuji si žádný ‚Kánon červů‘; nicméně jsem ho četl. “

posvátného kánonu, který sepsal červský biskup. Mohl to být váš zamýšlený odkaz?"

„Kanoníci – biskupové – červi – nepamatují si přesná slova církevní rady.“

Medicci s opovržením připustil a volně poházel prsty.

„Koneckonců jsem byl dobře zběhlý v umění alchymie a svědomitě jsem sloužil jako praktikovaný lékař; přesto jsem byl jen trochu zběhlý v liturgických zvyklostech.“

Zavrtěl hlavou a povzdechl si. „Němčině Stephan byl křehký chlapec; opakované bičování a otevřené rány mu zvracely krev. Prosil jsem církev, aby mi dovolila Stephana vidět a léčit pod přísným dohledem duchovního; přesto rada k chlapci veškerý přístup odepřela. Místo toho a Proti mé vážné radě církevní kněží a lékaři přistoupili k předepsání „mazání hlavy olejem“ spolu s přísným „režimem pijavic“.

„Co je to mazání hlavy olejem?“ zeptal se Lazar.

„Je to praxe s duchovní přesností, při které tři pověřeni církevní zástupci ponoří zadní část hlavy posedlé osoby do misky s posvěceným olejem. První zástupce olej aplikuje a vtírá ho do očí, nosu a úst osoby, aby smyl veškeré vnímání zlých duchů. Druhý zástupce během aplikace ústně přednáší modlitby, aby zabránil znečištění oleje blízkými démony a ďábly. Ve stejném okamžiku třetí pověřený zástupce žehná dechu osoby nepřerušeným proudem sirného a jemného vápenného kouře a fouká jej přesně do obličejových otvorů posedlé osoby. Celkově je tento proces poměrně zdlouhavý a složitý a vyžaduje tři dny a tři noci nepřetržitého předepisování.“

„Slyšel jsem o tom, ale co je vlastně pijavice?“ zeptal se Lazarus.

„Pijavice jsou jako říční červi, kteří prokousávají kůži a živí se tělesnými tekutinami. Církevní lékaři připevnili chlapcovu rozkroku šťavnatou hromádku, aby z něj vysáli veškerý jed. To bylo naposledy, co jsme slyšeli o zhoršujícím se Stephanově stavu; a uplynuly tři dny, než ho pohřbili.“

Lazar zmateně zaklonil hlavu. „Neměl přece rány na zádech? Kde?“

„Zbičovali ho?“

„Odmítli to říct; a my jsme nikdy neviděli chlapcovo tělo ani jeho osamělý náhrobek – Stephanovo místo posledního odpočinku se pro nás všechny stalo blednoucí záhadou.“ Strašidlo pokrčil rameny. „Němčině ten chlapec byl křehký a svým vlastním odlehlým způsobem zvláštní; a přece...“ nikdy nebyl posedlý, kromě podivné, ale pravdivé mysli a srdce. Celkově vzato, skončil v přísně střeženém hrobu, navždy věrný svému přízračnému příteli. A mám podezření, že Stephan je nyní bezpečně v Nebi, mimo sebe, a možná navždycky se točí a mluví se svým přítelem Victorem.“

„To byly temné časy,“ prohlásil Lazarus s povzdechem.

„Byl to temný věk pro všechny,“ prohlásil Medici, „zvláště pro lidi, hloupé i moudré, kteří si nemohli snadno dovolit dávat desátky církvi. A pro ty z nás, kteří mohli, kteří byli vzdělaní a kteří se odvážili vrhnout záblesk světla nebo naděje do dlouhých a dalekosáhlých stínů církve, to byly skutečně hrozné časy.“

„Přesto jste si díky svému bohatství mohl snadno dovolit desátky, že?“ zeptal se Lazarus a naznačil, že Medicejští možná trpěli méně než většina ostatních.

Strašidlo přikývlo. „To je pravda; dařilo se mi dobře, i s těmi přehnaně štědrými desátkami, které jsem dával. Církev měla obzvláště ráda bohaté. Z pokladny bohatých požadovala jen tolik, aby si bohatí udrželi své místo, a zároveň se silně zdaňovala, takže bohatí jen tak nezbohatli. Církev dovolila zvětšovat své bohatství jen sobě, svým fiskálním a papežským agentům a svým věrným vazalům z řad šlechty. Nicméně jsem duchovenstvu, než jsem je poslal na cestu, dával štědré desátky a laskavá slova a tiše jsem proklínal samotnou půdu, po které kráčeli.“

„V tajnosti jsem shledával tyto samolibé a sobecké muže Církve naprosto opovrženými. Opovrhoval jsem jimi a přirovnával jejich úděl k velké záplavě lenivých pijavic, které čerpají z hmotného majetku a úsilí všech osob, s nimiž přišly do styku. A výměnou za takové hmotné zisky nabízeli pouhá bezcenná slova autority, nákladné rozehřesení a falešné sliby nebe. Vskutku, očekávali skutečný a hmatatelný majetek výměnou za to, že pronášeli pouhé bláboly ve formě...“ náboženské a politické rétoriky. Ať už jejich konfiskace sestávaly z několika zajců a utržené zeleniny od rolníka a jeho ženy, nebo z měšce zlata a několika koní od pána a jeho paní, tito muži považovali svá slova, modlitby a sliby – své blábolení – za stejně cenné jako jakákoli daň, ať už jakékoli výše, uvalená na jakoukoli osobu. Koneckonců, v jejich očích byl slib věčného života stejně cenný pro chudáka jako pro krále. A ačkoli myšlenka nesmrtelnosti mohla na okamžik utišit hlad hladovějícího žaludku, nebo dokonce povolit šňůrky té nejtěsnější měšce, hořká pravda je tato: člověk si nemůže naplnit břicho slovy, než jede do města na modlitbu v naději, že utratí slib. Dokonce i malátní, nešikovní a blábolící muži církve to věděli; a právě proto požadovali od každého to, co si sami odmítali zajistit: ulovenou zvěř, sklizenou zeleninu, dobře vychované koně, rodinné bohatství a pot a práci všech kovářů všech řemesel. A veškeré bohatství, které nashromáždili z

úsilí chudých i bohatých, požadovali jako splatné platby celoživotních desátků dlužných Církvi.“

„Desátky?“ zeptal se Medici nevěřícně, než zorganizoval nový směr uvažování.

„Být oddělován pro Boha? Věřili tito muži z Církvě, že jsou Bohem?“

Strašidlo si krátce pohladilo bradu v melodramatickém projevu zamyšlení. Pak se zasmál a nahlas si zkontroloval své výpočty. „Pokud si dobře vzpomínám, Bůh netrpí hladu a ani nechodí sem a tam na koni; ani nechodí do města za nepřiměřenými nákupy.“

Medicciho nálada se zhoršila a podíval se přímo na Lazara. „Ne, tyto desátky byly vyčleněny pro pijavice podobný a marnivý životní styl církevního duchovenstva a jeho blízkého okolí. A já sám jsem uvažoval...“

duchovenstvo, hromadně, jako nic víc než společné doupě disciplinovaných zlodějů, odhodlaných zabavit bohatství všech bohobojných národů. Pohybovali se v podstatě stejným způsobem, jako by se trápila a oslabovala nemoc – chovali se přesně jako šířící se a nekontrolovanou nákazu. Jejich metoda mi nebyla neznámá, jak mohu dosvědčit, a to ani postupně. Zaprvé, duchovenstvo kontaminovalo mysl obyčejných lidí jeho zkažení obyčejných myslí, zasévání zbytečných semen podezření, obav a pochybností o sobě. Za druhé, duchovenstvo soustavně kazilo postižené lidi tím, že je pravidelně podávalo s výslovným cílem nahradit všechny jejich dřívější pocity zásluh a ctnosti oslabujícími pocity bezcennosti a viny.

A konečně, když byli lidé nejslabší a konečně uvěřili, že jsou jedinou příčinou a následkem všech ošklivých a hanebných událostí na světě, duchovenstvo se snažilo je pohltit, téměř k smrti – ale ne úplně – protože se spoléhalo na jejich trvalou materiální hodnotu a neustále z ní čerpalo. A konečně, duchovenstvo

využít tuto nově nabytou hodnotu k zamoření ještě větších mas dříve spokojených a nic netušících lidí, aby podpořil své pozemské zisky. Tato metoda masové a opakované infekce byla ve skutečnosti z velké části navržena tak, aby se šířila jako mor kolektivního otroctví – to vše kvůli hromadění většího bohatství pro světskou církev ve formě nehynoucích desátků.“

„Desátky pro Boha?“ zeptal se znovu Medici, opíraje se o volně stojící část balustrády a upřeně hleděl k moři. „Církev neznala skromnost ani empatii v...“

jejich neukojitelnou touhu vydrancovat veškerý světský majetek – od konfiskace ubohého zeleninového koše rolníka až po zabavení každého třetího oře v provinciích; jejich obludná chuť k jídlu nebyla nikdy ukojena. A mohu vás ujistit, že církev nikdy nedala rolníkovu zeleninu hladovým ani potřebným; a rozhodně ji neobětovali Bohu jako zápalnou oběť. Řeknu vám přesně, co s ní dělali – brali si ji pro sebe. Obézní kněží, biskupové a výběrčí desátků se na ní najedli, jen aby jim polili koryta vlastních vykrmených prasat, porce jídla, které jim zbyly na déle než jedno jídlo, a nechali rolníky utěšovat své plačící a hladovějící děti, které trpěly další večer, miskami vařené trávy s...

náznak byliny.“

Medicci se otočil k Lazarovi a kývl. „Říkám vám, že jsem to viděl na vlastní oči; znal jsem toho tlustého kněze a jeho vepřín, a také ty nešťastné sedláky.“

Medicci se ušklíbl. „Tajemně jsem dal hladové rodině tři kozy, dvě hračky pro dva.“ děti, štědrý měšec mincí a já jsem je držel za slovo, že se k tomu nikdy nepřiznají – obzvláště ne před církví. Koneckonců jsem nechtěl, aby ani kousek kosti, šlachy nebo chlupu z těch tří koz spadl do prasečího koryta a nakrmil tak obézního kněze, jeho kumpány a další vykrmená prasata. A rolníci byli nesmírně vděční, s vědomím, že jsem riskoval zabavení celého svého majetku za dar mimo záznamy duchovní pokladny. Rodina dodržela své slovo, k ničemu se nepřiznala; a už nikdy nevařila trávu. Krátce nato se otec této rodiny stal jedním z mých drahých a důvěryhodných služebníků; a nakonec tím, kdo nesl „mé ostatky na místo posledního odpočinku.“ Medicci si povzdechl a usmál se. „Jistě jsme se nedokázali postarat o každého rolníka v provincii; přesto jsme se Sofii v našich srdcích našli hluboký pocit útěchy v tom, že jsme jim mohli nabídnout jiskřičku naděje.“ alespoň jedna rodina v nouzi.“

Lazar se usmál. „Jsem si jistý, že ti byli navždy vděční za tvou laskavost. A věřím, že možná vím, i když jen trochu, jak jsi se musel cítit. Kdysi jsem udělal něco podobného.“

„Aha?“ Medicci zvedl bradu. „Řekněte mi to, jestli dovolíte.“

Lazar potlačil smích. Na jeho tváři se objevily výrazy skromnosti a rozpaků, když přiznal: „Vskutku, nebylo to tak odvážné ani trvalé jako vaše laskavost.“

Pokrčil rameny. „Nicméně, když jsem kdysi žil v katakombách opatství, přinesl jsem porci svého jídla hladovému vězni; přestože mi otec nařídil, abych snědl všechno jídlo, a zakázal mi přibližovat se k vězeňským celám. Znepokojovalo mě vzdorovat takovým rozkazům; nicméně myšlenka mě zasáhla ještě víc: že bych mohl sníst všechno jídlo a nechat další jídlo úplně bez jídla, zvláště když by jídla bylo dost na to, abych se o něj podělil. A když jsem večeřel, věděl jsem, že když sním všechno jídlo – a nic z něj se nepodělím s hladovou duší – pak se budu cítit prázdnější, než kdybych k jídlu jen přivoněl a ani jednou si nekousl. Tuto myšlenku jsem nemohl popřít víc, než že jsem mohl přijmout svou povinnost poslouchat rozkazy, které mi byly dány; a tak jsem se svých povinností zřekl a tajně jsem vězni pomohl – dokonce jsem se ho pokusil osvobodit ze zajetí.“

„A osvobodil jsi ho?“

„Odmítl, protože se považoval za již svobodného.“

„No, jak se říká: ‚Dobří přátelé pocházejí z hladových, sytých.‘ Jsem si jistý, že byl

hluboce vděčný za tvé nezištné úsilí, Lazare.“

„Věřím, že ano,“ prohlásil Lazarus s úsměvem. „A potom, i když jsem neuposlechl své povinnosti, jsem se cítil sytější, než kdybych snědl tři kozy vcelku.“

Medicci se zasmál. „Vskutku. Přesně ten pocit jsem znal. Kdo to byl, ten vězeň?“

Lazarův úsměv pohasl. Sklopil zrak. „Nikdy jsem neznal jeho jméno. Přesto řekl, že si ho nejlépe pamatuji jako ‚Chudého muže v Kristu‘.“

Medicciho veselí zmizelo, když poznamenal: „Mám za to, že existovalo mnoho takových pokorných a oddaných lidí, dávno mrtvých a zapomenutých, na které by se dalo vzpomínat a uctít je takovým příhodným titulem neurčitosti a slavné výsady.“

Navěky požehnán je tento muž, kterého si tak vzpomínáte, Lazare. Je to titul, který by vám mohl závidět každý papež; a přece k němu patří obyčejné roucho, které by si nikdo neodvážil obléknout.“

„Ano,“ potvrdil Lazar, „to je vhodné; a budu si ho tak pamatovat.“

„Vskutku příhodné,“ poznamenal Medicci, než zvedl jediný prst do vzduchu a prohlásil: „A podobným zkoumáním, příhodně použitým, je tento výraz stejně vhodný: i když církev překypuje jako nabobtnalý roh hojnosti obezitou, opulentností a drobnostmi, nikdy neuslyšíte muže církve, jak se tím otevřeně chlubí tím, že si říká ‚Bohatý muž církve‘.“ Koneckonců, kdyby skutečně čerpal své bohatství z její papežské pokladny, pak by to nikdy otevřeně nepřiznal ze strachu, že ztratí svůj životní zdroj marnotratnosti. A kdyby to byl muž církve, který poctivě nezískal své bohatství z jejích pokladen, pak by od něj církev požadovala veškeré vyúčtování jeho pokračujícího úspěchu ve formě dalších desátků. Existuje tedy mnoho takových bohatých a zbožných mužů církve, živých a zdravých, kteří by mohli poctivě nosit takový určující a pompézní titul; přesto by to nikdo poctivě a otevřeně neudělal. Víš proč, Lazare? Řeknu ti to.

Z mého osobního pohledu se církev podobá jen pozlacené a oslavované hromadě červů, které se živí rozkladem pomalu se dusícího lidstva; a to vše přitom sama drží nic netušící lidi na pokraji smrti svými opakovanými výměšky zbožného jedu.

Lazar ho napomenul. „Tvoje neuctivé poznámky mě už nějakou dobu velmi znepokojují.“ Měl byste se zdržet tak drsných výroků proti Církvi a jejím Božím služebníkům. Nechci o tom dál slyšet.“

Medicciho náhlý úžas se zhroutil v smích. Rozpažil náruč, zjevně se prezentoval. „Mám stát před církevní radou, když zůstanou hluší a slepí k mé přítomnosti? Mají mě duchovenstvo shledat vinným z kacířství nebo čarodějnictví a zabavit mi pozemský majetek, když pro sebe nevlastním ani kousek masa? Mám podstoupit druhou smrt, tím, že...“

„Oheň? Je vůbec možné, aby se mrtví bál smrti? Najdu peklo kvůli drsným slovům?“
Medicci spustil ruce. „Snažil jsem se – ale marně.“

„Projevuješ se jako zahořklá duše,“ poznamenal Lazarus přímo. „Jak se ti mohlo dopřát nebe, když tvé srdce –“

„Bůh ví,“ vmísil se Medicci a povzdechl si, „že cítím vůči církvi břemeno zášti. A to z dobrého důvodu, protože sám Pán Bůh nevyžaduje ani...“

a, Kristův náměstek, ani armáda duchovenstva, ani vznešený a klenutý mramorový chrám, aby mohl rozmlouvat se svým stádem. Od dob Adama a Evy a jejich dětí k nim Pán promlouval přímo, skrze jejich vlastní srdce. A slyší nás i nyní v našich soukromých modlitbách k Němu. Kde je v tom místo nebo role pro Církev?

Žádná neexistuje, říkám, kromě přesměrování a zneužití komunikace s Božstvím.“

Lodí se rozléhalo sténání namáhaných a rozpínajících se dřevěných prken a hejno racků odpočívajících na palubě se vymrštilo k nebi, ke břehu. Medicci vystoupil a oslovil Lazara trochu osobněji. „Měl bych ti dát najevo, Lazare, že nepohrdám svým Pánem Bohem jen proto, že zpochybňuji církev.“

Ty dvě se nikdy nestanou jedním. Nepatří k sobě přirozeně. V Rajské zahradě nebyl žádný chrám – pouze strom pokušení. Náš Otec, který přebývá v nebi, a Jeho Svatost, který se nazývá Otcem Církve, jsou oddělení jako slunce a měsíc. Jejich odlišné obrazy byly sloučeny do jediné vykonstruované bohoslužby těmito zkorumpovanými, oportunistickými a marnivými muži, kteří usilovali o moc a kontrolu nad zdroji druhých. Viděl jsem jejich tajemství na vlastní oči. Díky svému dřívějšímu společenskému postavení, hodnosti a privilegiím jsem se setkával s těmi nejzlomyslnějšími a nejlstivějšími z nich. Mé štědré a neustálé příspěvky Církvi držely tyto pompézní, pokrytecké a parazitické muže na uzdě – a zejména dál od mých pochybnějších alchymistických děl. Možná jsem nečetl Písmo, přesto jsem s nábožností sedával v církevních kázáních se svou drahou Sofií dostatečně dlouho na to, abych si pamatoval kázání Písma. A jedna vzpomínka, která mi jasně utkvěla v paměti, je právě toto přikázání: „Neber jméno Hospodina, svého Boha, nadarmo.“ Nyní se tě ptám na toto, Lazare. Pokud je někdo natolik marnivý, že trvá na tom, aby byl nazýván Jeho Svatostí, je nejvyšším zástupcem Krista a že pouze skrze jeho Církev mohou ostatní nalézt řádné pokání, rozhřešení a opětovné spojení s Pánem – nedělá to snad na něm špatně?“
Medicejský přistoupil blíž k Lazarovi a zeptal se jinak: „Jestliže si marniví a zbožní lidé berou za své mluvit ve jménu Páně, pak kvůli takové marnivosti ne...“
Stejně tak ber nadarmo jméno Hospodina, svého Boha? Není to snad dostatečně jasné?“

odpověděl Lazarus, zavrtěl hlavou a odvrátil se. „Možná překrucujete význam od jeho původního záměru.“

V trupu lodi vrzaly další prkna.

Medicci dále naléhal na své poselství: „Pán zná mé srdce, Lazare, a právě proto mi bylo dopřáno nebe. A Pán zná také srdce bezbožných, kteří by mohli intrikovat, aby se zasáhlo mezi Boha a člověka, zatímco by se prohlašovali za jedinou cestu do nebe – cestu, kterou si lze řádně vydobýt jen desátky, krví, potem a utrpením. Tito muži jsou zrůdy a dychtivě a s největší jistotou by pili prolitou krev vašich dětí, aby ukojili svou neukojitelnou žízeň po moci a kontrole nenasytnou a obludnou marnivostí. Vždycky tak bylo a navždy tak bude – je to v podstatě – že zlo zůstává zlem, i když se nazývá...“

„dobré“. Vpravdě, stejně jako Zlovolnost nejvehementněji prohlašuje, že je jedinou cestou ke spáse.“

Medicci si všiml rostoucí podrážděnosti v Lazarových očích a náhle filtroval jeho barvitě názory – svou přednášku dále zdokonalil, propojil vědecké pozorování a metodologii zkoumání s náboženským přesvědčením a minulou praxí, aby formuloval své vlastní logické dedukce. „Z mé bystré paměti to nebylo ani břemeno, které bych si sám vložil na ramena, ani takové, které bych se mohl snadno zbavit z vlastní vůle, aniž bych ztratil ze zřetele zlověstnou pravdu. A vskutku, shledával jsem naprosto otřesným, že se církev chovala přesně tak, jak to Písmo svaté přísně zakazuje. Ve svém dvojakém jednání církev navždy přikázala, aby žádný člověk na zemi dědil, toužil po ničem ani si nevážil ničeho, kromě šance na místo v nebi, stejně jako církev toužila a dědila všelijaké pozemské bohatství v podobě vybraných desátků,“ které štědře rozdělilo mezi své obrovské duchovenstvo papežských agentů. Jako učený muž disciplinovaný a přísně studující jsem nemohl jen tak porušit své vlastní povinnosti a pečlivé metody pozorování a zároveň ignorovat negativní dopady praktikující církve. Ani bych nezavíral oči před mnoha příčinami strachu, chudoby, utrpení a smrt, které se pod jeho nemilosrdnou vládou hojně vyskytovaly. Nemohl jsem – já „Nechtěl bych. A proto, jak jste ze mě správně vytyčil, je zášť křížem, který budu vždycky nést.“

Loď se prudce naklonila a zastavila se do strmějšího úhlu, její prkna trupu se tříštila a praskala mezi pobřežními kameny a tíhou pohybující se váhy. Lazarus se připravil a pozvedl obočí k Spectre. Loď se ustálila, když se usadil nový klid. Medicci si založil ruce na hrudi a pokračoval, jako by se loď nikdy nepohnula. „Jako další skvělý příklad papežské praxe, kdy církev okrádá chudé pro svůj vlastní zisk; jednou jsem na náměstí viděl pozlacený kočár duchovenstva, vybavený...“

se šesti vyepasovanými koňmi a příliš buclatým kočím. Kočár stál nehybně před ševcovská dílna, jejíž interiér byl plný precizně vyrobených bot. Zpočátku jsem si této situace příliš nevážil a možná bych pokračoval v cestě, nebýt toho, že by mi jeden z ořů zaujal zvláštní znak. Zvědavost mě přemohla; tak jsem přešel cestu, abych si zvíře lépe prohlédl, a protože jsem si stále nebyl jistý jeho totožností, zavolal jsem na něj. Oř nastražil uši a zahlédl mě. Byl to hodný a laskavý kůň. Jmenoval se Barlow - Magdalena mu pomohla dát jméno, když byl ještě pouhým hřebcem. Barlow pravidelně obdělával zahrady pro selskou rodinu, která žila na bývalých pozemcích Stephanových rodičů. Nicméně jsem nečekal, že se Barlow bude tak urputně bránit svým poutům, že dokonce vyděsí ostatní koně a donutí kočího k záchvatu vzteku. Kočí po mně švihl bičem a hlasitě křičel, aby to slyšel i papež v Římě. Pak zvíře zbil, dokud se mu v tlamě netvořila pěna." Medicci si povzdechl. „Od toho rána jsem vždycky litoval, že jsem na Barlowa volal takhle. Jistě, spletl jsem si to zvíře snad jen s rozptýlenými vzpomínkami na příjemnější a mladší léta, která už byla mrtvá a pryč." Duch přikývl. „Vskutku, mnoho dobrého se ztratilo ve stínech těch drsných dnů, kdy se zdálo, že i tažná zvířata jsou jen ubohými schránkami svého dřívějšího já.“

„Přesto je na světě stále mnoho dobra; a dny nikdy nezůstávají temné.“
Lazarus poznamenal: „To je jasně řečeno v Písmu. Nečetl jste takové verše, pane?“

Medicci ochable pokrčil rameny a v koutku úst se mu objevil slabý úsměv. „Měl jsem v úmyslu - až si najdu čas. Bohužel mi došel - až umřu.“
Zvedl obočí a přiznal: „V té době jsem měl ve své knihovně kopii písma. Dostal jsem ji od rodiny Medicejských. Byla poměrně velká, stará a těžká, s zdobeným prošíváním a pevnými švy na vazbách. Listy byly plné barevných malovaných obrázků a nápisů. Bylo mi řečeno, že je to jedna z pouhých tří, které vytvořili nordičtí benedikťinští mniši v italské Umbrii. Pochopil jsem...“

Byl to nejstarší svazek v rodinné knihovně, která byla v té době poměrně rozsáhlá.“

Lazarus se znepokojeně zadíval na podlahové prkna a pak se Medicciho zeptal: „A z tak krásné knihy si nepamatuješ ani jediný verš?“

„Nikdy jsem si nenašel volnou chvíli.“ Jeho chování se náhle změnilo v úšklebek. „Přesto to sloužilo cennému účelu, i když to nikdy nebylo otevřeno; prostě tím, že stálo na polici.“
„Jeho místo?“

„Vskutku.“ Byla to první kniha na polici, umístěná úplně vlevo a přesně blízko a v úrovni oka malé, vznětlivé, horlivé Italky u vchodu...

moje pracovna.“

„Sofie?“

„Ne. Její adoptivní matka – její pokrevní teta. A ta starobylá rodinná kniha byla první věc, které si s nábožností všimla, a při každém průchodu k ní s nadšením komentovala.“ Ten pečlivě složený a neotevřený svazek jí každou chvíli vysával oheň z očí. Čas, než vkročila do mé pracovny. Při příchodu byla spravedlivým lvem a při odchodu tolerantním beránkem.“ Medici se zasmála. „Postupem času mi písmo dobře sloužilo k ochraně před sirnou fanatismem mé tchyně.“

„Zdá se, že tu knihu velmi obdivovala.“

„Velice. Bylo to mnohem starší než její rodinné písmo.“

„Přesto tě nikdy nežádala, abys nahlédl dovnitř – abys viděl jeho slova, obrazy a stránky?“

„Žádný.“

„Ptala se tě někdy, jestli jsi četl z knihy?“

„Nikdy mimochodem.“

„Prostě usoudila, že jste z toho četl/a, protože to tam bylo?“

„Ano,“ podařilo se Medicimu ze sebe vypravit smíchy.

Lazar se zmateně zamyslel, než navrhl: „Zdá se, že ona potřebovala písmo zavřít a nechat ležet, víc než ty, aby byla přesunuta a použita.“

Oba se rozesmáli.

„Samozřejmě, moje matka se nedala tak snadno přesvědčit,“ zdůraznil Strašidlo. „Ti dva byli jako den a noc. Když se její hosté odvážili projít kolem pracovny a zahlédli starého svazek, vždycky se na to ptali. Na což moje matka věrně odpovídala: „To konkrétní pouto nepatří nikomu jinému než samotnému Pochybujícímu Tomášovi.“

„Od apoštola Tomáše?“

„Přesně tak. A když se mnou měla potíže, vždycky mi tak říkala, obzvláště v mých nejodvážnějších dobách, kdy jsem byl mladý a tvrdohlavý chlapec. Volala mě tak často, že si o mně její hosté mylně říkali mistr Thomas, a ne mistr Gregory. Občas to bylo docela znepokojivé – a tak to i bylo.“ Duch si povzdechl a zíral do prázdna, přemýšleje o intimních vzpomínkách na uplynulá staletí.

Chvíli přecházel, ještě chvíli přemýšlel a nakonec pokračoval: „Jako bývalý opatský panoš s přístupem k celému opatskému skriptoriu musím uznat, že jste v biblických zásadách jistě zběhlejší než já; nicméně o Církvi mluvím pouze tak, jak to odpovídá jejím historickým událostem. V tomto ohledu vám nelžu. Ani mnohé vyznávané způsoby Církve a různé historické záznamy nevydávají falešná svědectví samy proti sobě – všechny zprávy a záznamy sdílejí tytéž pravdy. Tedy, stejně jako...“

„Znáš Písmo svaté tak dobře, já jsem stejně vzdělaný v dějinách, a zejména v umění války a v těch mnoha událostech, které formovaly církev.“

„Stejně jako vaše nesporné historické vyprávění o ‚oslavovaných hromadách červů‘ – bylo i to součástí vaší učené církevní historie, Medici?“

Duch se snažil s neustále se zkroucenými výrazy veselí bojovat, než se vzpamatoval. „No, ne tak docela. Přesto, kvůli přitažlivému diskurzu, jinak beznadějně suchou hmotou, jako je Církev, takové výrazy skutečně dodávají barvu, že?“

Lazar protočil panenky. „Vyjádřil jsi jen černotu. Je černá stín?“

Medicci se zasmál a částečně se vzdal své nekontrolované svobody vyjadřování. „Dobrá tedy, možná jsem byl trochu nevázaný, co se týče jazyka; prosím, odpusťte mi. Udělám to...“ Žádný další pokus o sdělení Písma, protože v něm nejsem tak zběhlý jako vy. Přesto mi musí být dovoleno vyjádřit své názory na Církev z čistě historického hlediska, i když byste zpočátku mohl být proti některým jejích částem.“

Lazar pokrčil rameny a podmíněně souhlasil: „Pokud barva tvého opovržení vůči Církvi není tak oslnivě jasná.“

„No, skutečně ano, v nekonečném množství způsobů—“

Lazar přimhouřil zrak a přerušil ho.

Strašidlo zvedl prst do vzduchu, ušklíbl se a zdvořile dokončil své zamýšlené prohlášení: „Nicméně kvůli vám ze svých komuniké vyškrtnu veškerou zmínku o červech a naprostém odporování dravčí zbožnosti a jemně vám sdělím možná stravitelnější verzi církevních dějin – tak, jak si ji, prosím, jasně pamatuji.“

„Možná nějakou přijatelnější verzi – něčeho jiného?“ Lazarus naznačil změnu tématu. „Možná spíš o tvé drahé Sophii?“

„Dobrá tedy. Možná bych se s vámi mohl podělit o to, kdy jsem poprvé požádal Sofiiny adoptivní rodiče o její ruku? Mám se s vámi podělit o tu nejstrašnější událost, doplněnou o její vlastní ‚Knihu Dona‘?“

Lazar nastražil uši a naklonil hlavu jako zvědavý pes. „Myslíš tím ‚Knihu Danielovu‘?“

Medicci se zasmál. „Ano, přesně tak. Sofiina teta štekla stejně. Byla to pro mě docela nepatřičná chvíle, ale zároveň docela humorná a rušná.“

„Rád bych to slyšel,“ přiznal Lazarus s opětovným úsměvem a znovu se uklidnil.

„Pak ti to povím – možná cestou do Itálie. Chápu, že by se ti jeho převyprávění mohlo líbit.“

„Jsem si tím jistý,“ odpověděl Lazar.

Dřevěným trupem se ozvalo další prasknutí, následované zvukem náhlého přívalu vody pod palubou – loď, stále pevně přitisknutá ke skalám, se konečně vzdala moři. Dřevo sténalo a praskalo a paluba se naklonila jen nepatrně. Oba hledali nekonečný jižní oceán a hvězdy. Vál stálý vítr a nesl v sobě pach oceánské slané vody. Zvuk nepřetržitých vln bubnoval a narážel do nich a pěnou narážel na trup lodi. Lazar prolomil ticho mezi nimi. „Říkal jsi, že oceán je možná hlubší než mraky vysoko,“ prohlásil Lazar. „Je ještě hlubší než hvězdy vysoko?“

„Samotná nebeská klenba? Myslím, že ne,“ odpověděl Medici.

„Už jsi někdy letěl ke hvězdám?“

Duch se zasmál. „Samozřejmě že ne. A neodvážil bych se to riskovat, ze strachu, že by mě zahlédl každý anděl, co existuje. Tam nahoře se není kam schovat,“ řekl Medici a kývl hlavou vzhůru. „Mé místo je tady dole, hledám peklo – a svou Sofii.“

„Vysoko i hluboko jsem hledal – od vrcholů hor až po dna oceánů.“ Duch se upřeně podíval na Lazara a usmál se. „Nícméně věřím, že mé hledání je nyní u konce, s tebou jako mým průvodcem.“ Pak pohlédl na moře a zašklebil se. „A opravdu jsem nenáviděl prohledávání dna oceánů. V jeho hlubokých údolích věčné temnoty plavou strašidelné a nepochopitelné mořské bestie.“

„Dokonce i mořské příšery?“ zeptal se Lazarus.

„Obzvláště,“ potvrdil Medici. „Viděl jsem obrovské nestvůry číhající v nejhlubších dutinách: Bílé obry s mohutnými hlavami a bez těl; a z nich vycházelo mnoho dlouhých a volných nohou – nohou tak nesmírně dlouhých, že by se mohly rozprostřít po celé délce největší obchodní lodi plující oceánem. A viděl jsem obrovská těla duchů bez hlav, která vypadala jako pouhé mořské klobouky vycpané dlouhými, splývavými vlasy – zářícími vlasy, které zabíjely svou kořist. Stejně tak jsem viděl mohutné, bezzubé mořské netopýry s otevřenými tlamami a dlouhými ocasy. A jednou jsem narazil na rozlehlé mořské dno obřích škeblí; největší z nich by mohla v prudce uzavřené ulitě sežrat celé dva muže.“ Medici si odfrkl, zašklebil se a dodal: „Pak tu byly ty bledé a ohavné věci s hlavami –“ Otřásl se znechucením před

pokračoval: „— byly jako vznášející se hlavy, pyšníci se řadami nepravidelných zubů; a jejich nadměrně velké oči a zející tlamy pohlcovaly téměř celou jejich bytost. Byly to hlavy s velkýma očima a mnoha zuby. Shromážděte, pokud dovolíte, podmořský svět, černý jako smůla, plný divokých a nenasytných, zářících a vznášejících se hlav.“

„V moři jsou obludné hlavy,“ zeptal se Lazarus, nyní zcela okouzlen Medicejovými fantastickými popisy takových navenek groteskních a titánských oceánských zvláštností.

„No, nebyly tak obludné jako ostatní mořské příšery.“

Lazarus prohlédl hloubku potrané paluby lodi. „Byly dokonce větší než Klenot z Edenu?“

Medicci by možná zbledl náznakem rozpaků, než by natáhl mezi prsty mezeru asi pět centimetrů a přiznal: „No, jsou – takhle velcí; nicméně vypadají opravdu hrozně se svými zdánlivě neúplnými já – velmi neproporcionálními – a ve všech ohledech i vzhledu strašidelní, podobně jako já. Dokážete si to představit? Byli hrozní. Když jsem je poprvé potkal, myslel jsem si, že jsem se odvážil přiblížit k branám pekla, protože oni to rozhodně nedělali.“

vypadaly jako něco z podivuhodného Pánova plánu. Přesto jsem se mylně domníval – byly ne z pekla. Nicméně i pavouci by mohli být v jejich společnosti hezčí, „Pavouci mají rozeznatelná těla a schopné nohy. A přesto plovoucí hlavy bez těla i nohou?“ Medicci nesouhlasně zavrtěl hlavou a upřel pohled k mořskému pobřeží. „Je to trochu jako ti jeskynní cvrčci – velké, dlouhé nohy, které jako by unesly příliš malé tělo pro obyčejného cvrčka. Jejich tělesné části nemají správnou rovnováhu.“ Znovu se otřásl. „Je to otravné, zvláštním způsobem.“

Eljo se nyní zamyslel nad zdánlivě podivnou představou ducha, dříve zkušeného ve fyziognomii, který trpí fobií z pozorovaných organických disproporcí nebo anatomických grotesk. Sevřel rty, aby potlačil veselí, které ho začínalo hřát zevnitř. Pak se odvrátil, kousl se do rtu a postavil se Medicimu zdánlivě vážným a ustaraným výrazem. „Ale co kdyby po tobě někdo hodil jednu z těch malých hlaviček, Medici?“

Strašidlo se otočilo, přikývlo a chladně prohlásilo: „Pak by museli zemřít.“

„Ty hlavonosky?“

„Ne,“ štěkl Duch, „kdokoli to na mě hodil!“

Lazar se zarazil a poddal se naprosté veselosti, ohnul se a ztratil rovnováhu. Prásk! Šplouch! Stojící část zábradlí se zřítila do oceánu a nebyť Medicciho prudce nepopadl vleklého Elja, Lazar by se mohl převrátit hlavou přes palubu. Duch vytáhl pokorného Lazara zpět na palubu.
paluba lodi.

Lazar vstal. „Přesto jsi duch; ta věc by skrze tebe prošla čistě.“

Medicci ho pustil. „Nicméně se to stane jen jednou. A na tom, co byste mohl navrhnout, nevidím nic humorného.“

Lazar se vzpamatoval. „Odpustte mi, Medicejští. Jen jsem...“

„Ano, vím; a nejsi první, kdo v tom vidí humor. Přesto měj na paměti, že poslední žijící muž, který po mně hodil jeskynního cvrčka, se stal mým nejdelším pacientem na tu krátkou sezónu.“

Lazarus ho ujistil strnulým, napůl nenápadným úsměvem: „Nic takového neudělám, Medicejští. A děkuji vám, že jste mě chytili.“

Medicci mrkl a pokrčil rameny. „Opravdu jsem si myslel, že sis měla vypláchnout ústa mořskou vodou; ale já jsem jen chytil svou Sofii, když jsi spadla; tak jako teď stojíš mezi mnou a ní.“

Lazar se usmál a přikývl. „Přesto jsem ti zavázán.“

„Dobré,“ odpověděl Medicci, sepal si ruce na rouchu a zakymácel se na patách.

Lazarus si prohlédl chybějící část balustrády a vířící moře pod ní a jeho myšlenky se vrátily k dřívějším a jednodušším dnům. Zvláštní vzpomínkou se mu vybavil poněkud komický okamžik, kdy on, Miguel a Thateus byli společně ve studni a oplachovali použité sudy s opatským vínem. Miguel skočil do vody a vykřikl, že...

Mořská příšera se ho zmocnila. A ačkoli věděl, že Miguel to jen předstírá, protože důvěrně znal každou prohlubeň a štěrbinu v malé jeskyni Studny, Thateus se vrhl, aby Miguela před domnělou mořskou příšerou zachránil, a Lazarovi vynadal, že neudělal nic pro to, aby Miguela zachránil před jistou smrtí. Lazar se zasmál. navždy se styděl za své důvěřivé a zlomyslné společníky z katakomb. Zvedl zrak k hvězdné obloze.

„Co se děje?“ zeptal se Medicci a podezřívavě přimhouřil oči.

„To ti nic není,“ namítl Lazarus a odmítavě mávl rukou. „Jen jsem si vzpomněl na dávno minulý okamžik.“ Přikývl a dále pokračoval: „Kdysi jsem si představoval svět mnohem menší, než ve skutečnosti je. Byl příjemnější, když jsem si ho myslel tak malý.“

„Jak jsi zjistil/a, že je to menší, než ve skutečnosti je?“

„No, kdysi jsem věřil, že ptáci dokážou vylétnout dostatečně vysoko, aby dosáhli i nebe.“

Pokrčil rameny a přiznal: „Vím, že nemohou, ale přesto jsem tomu chtěl věřit.“

Medicci se ušklíbl. „A jak si můžeš být jistý, že ptáci nemohou létat do nebe,

Lazare?“ Roztáhl náruč a krátce vzhlédl. „Letl jsi tak vysoko a daleko, že jsi prozkoumal každou část oblohy?“

Lazarus se podíval Medicimu do očí, než odpověděl: „Můžu si být jistý stejně jako ty, s tvou podobnou vírou, že tvé příšery nepřišly z pekla, Medici. Máš?“

hledali tak hluboko a daleko, že prozkoumali každou část oceánu?“

„Nejsou to moje příšery,“ odvětil Medicci s úšklebkem. „Přesto jimi možná můžeme být,“

„Většinou jsem si oběma názory jistý.“ Přikývl a pochválil Lazara; „V tobě se skutečně skrývá bystrý a promyšlený alchymista.“

„A vzhledem k vaší rovnováze mezi vírou a pochybnostmi věřím, že z vás může být i dobrý mnich,“ pronesl Lazarus mimochodem, když kráčel doprostřed paluby lodi . Medicii ho následoval.

Překročili roztroušené trosky a přesunuli se na relativně malou mýtinu poblíž vchodu do podpalubí. Lazarus se zastavil a zavřel oči. Medicii ho obešel. Sledoval, jak se zhluboka nadechl a ladně nakláněl hlavu nahoru a dolů a ze strany na stranu. A zvenčí i zevnitř Lazarus čerpal zřetelnost a směr z Eljova bystrého smyslu pro orientaci, na který zároveň přikládal neposkvrněné vzpomínky na mapy opatství. Otočil se a otevřel oči směrem k jihovýchodní oceánský horizont. Medicii zahlédl jeho rozšířené zornice a jejich zdánlivá černá barva téměř vysála veškerý modrý odstín z Lazarových očí. „Nový kurz najdeme tímto směrem,“ prohlásil Lazarus a ukázal k oceánskému horizontu. „Máme vyrazit?“

Medicii ho zastavil – pohlédl k nebi, našel Polárku a sledoval rozložení souhvězdí stále níže, až jeho pohled dopadl rovnoběžně s Lazarovým ukazovákem a přesně v jeho vypočítaném směru na vzdálený ostrov Korsika. Sevřel rty a zavrtěl hlavou. „A ty se opovažuješ obviňovat mě z čarodějnictví, když jsem jen přinesl zájice? Jak se ti daří tak dokonale se zavřenýma očima?“

Lazar se usmál a zatřepal křídly. „Nejsi jediný z nás se schopností, která není čarodějnictví.“

Duch si povzdechl. „Docela neurčité; dobrý obrat.“

Lazar se zeptal: „Máme napláňovat kurz na Korsiku?“

Medicii vztáhl ruku k nebi. „Nahoru a vpřed, z Boží milosti, osvět' cestu, bratře Lazare.“

Lazar se zářivě rozzářil, otočil se a roztáhl křídla.

Jako jeden muž opustili vrak a vynesli se k noční obloze, kterou jen jednou obletěli, než se záměrně vydali k moři. Klenot Edenu se potápěl v dálce; země Francie se rozplývaly; a pod jasem nového východu měsíce se rozbouřená hladina oceánu nakonec vyhladila do třpytivé vrstvy kouřového skla. Stoupali stále výš, až se zdálo, že rozlehlé vody Leónského zálivu znovu pohlcují celý svět, jak to mohl tušit jen Noe. Přesto i přes nevýraznou mořskou krajinu a nekonečný horizont se migrující Eljo a chladně vypočítavý Spectre nikdy neodchýlili od své vzdušné dráhy mezi zemí a nebesy . Společně sloužili jako nepostradatelný soubor nástrojů, který mohl konkurovat i...

nejvýznamnější navigační nástroje kapitána jakékoli lodi. Byly jako vysoko letící kompas a sextant, plující přímo nad brakickou propastí oceánu.

Jakkoli nepřírozeně a nadaně se taková dvojice vzájemně se doplňujících společníků mohla zdát, Lazarus a Medicejští ještě nezjistili, že Osud od nich brzy bude vyžadovat nesmírné úsilí a nevypočitatelný čas, aby napravili to, co se mezitím světu stalo. Tento zlomový bod v dějinách se jim však ještě nestal - ani lidstvu samotnému.

[Konec 1. knihy: Vzkříšení]

Toto literární dílo bylo vytvořeno výhradně s věnováním

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Kéž jeho odkaz žije dál v nás všech —

~[GothicNovel.Org](https://www.GothicNovel.Org)~